

Jeremia 9

Septuaginta (LXX)

1 τίς δῷη μοι ἐν τῇ ἑρήμῳ σταθμὸν ἔσχατον καὶ καταλείψω τὸν λαόν μου καὶ ἀπελεύσομαι ἀπ' αὐτῶν ὅτι πάντες μοιχώνται σύνοδος ἀθετούντων

2 καὶ ἐνέτειναν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ὡς τόξον ψεῦδος καὶ οὐ πίστις ἐνίσχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς ὅτι ἐκ κακῶν εἰς κακὰ ἔξηλθοσαν καὶ ἐμὲ οὐκ ἔγνωσαν

3 ἔκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ φυλάξασθε καὶ ἐπ' ἀδελφοῖς αὐτῶν μὴ πεποίθατε ὅτι πᾶς ἀδελφὸς πτέρνιετ καὶ πᾶς φύλος δολίως πορεύσεται

4 ἔκαστος κατὰ τοῦ φύλου αὐτοῦ καταπαίξεται ἀλήθειαν οὐ μὴ λαλήσωσιν μεμάθηκεν ἡ γλῶσσα αὐτῶν λαλεῖν ψευδῆ ἡδίκησαν καὶ οὐ διέλιπον τοῦ ἐπιστρέψαι

5 τόκος ἐπὶ τόκῳ δόλος ἐπὶ δόλῳ οὐκ ἥθελον εἰδέναι με

6 διὰ τοῦτο τάδε λέγει κύριος ἵδοὺ ἐγὼ πυρώσω αὐτοὺς καὶ δοκιμῶ αὐτούς ὅτι ποιήσω ἀπὸ προσώπου πονηρίας θυγατρὸς λαοῦ μου

7 βιλίς τιτρώσκουσα ἡ γλῶσσα αὐτῶν δόλια τὰ ρήματα τοῦ στόματος αὐτῶν τῷ πλησίον αὐτοῦ λαλεῖ εἰρηνικὰ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν ἔχθραν

8 μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι λέγει κύριος ἦν λαῷ τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχὴ μου

9 ἐπὶ τὰ δόρη λάβετε κοπετὸν καὶ ἐπὶ τὰς τρίβους τῆς ἑρήμου θρῆνον ὅτι ἔξελιπον παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους οὐκ ἥκουσαν φωνὴν ὑπάρξεως ἀπὸ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔως κτηνῶν ἔξεστησαν ὄλχοντο

10 καὶ δώσω τὴν ιερουσαλήμ εἰς μετοικίαν καὶ εἰς κατοικητήριον δρακόντων καὶ τὰς πόλεις ιουδαίας εἰς ἀφανισμὸν θήσομαι παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι

11 τίς ὁ ἀνθρωπὸς ὁ συνετός καὶ συνέτω τοῦτο καὶ φύλος στόματος κυρίου πρὸς αὐτόν ἀναγγειλάτω ὑμῖν ἔνεκεν τίνος ἀπώλετο ἡ γῆ ἀνήφθη ὡς ἑρημος παρὰ τὸ μὴ διοδεύεσθαι αὐτήν

12 καὶ εἴπεν κύριος πρός με διὰ τὸ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς τὸν νόμον μου ὃν ἔδωκα πρὸ προσώπου αὐτῶν καὶ οὐκ ἥκουσαν τῆς φωνῆς μου

13 ἀλλ' ἐπορεύθησαν ὅπιστος τῶν ἀρεστῶν τῆς καρδίας αὐτῶν τῆς κακῆς καὶ ὅπιστος τῶν εἰδώλων ἢ ἐδίδαξαν αὐτοὺς οἱ πατέρες αὐτῶν

14 διὰ τοῦτο τάδε λέγει κύριος ὁ θεὸς ισραηλ ἵδοὺ ἐγὼ ψωμιῷ αὐτοὺς ἀνάγκας καὶ ποτιῷ αὐτοὺς ὕδωρ χολῆς

15 καὶ διασκορπιῶ αὐτοὺς ἐν τοῖς ἔθνεσιν εἰς οὓς οὐκ ἐγίνωσκον αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν καὶ ἐπαποστελῶ ἐπ' αὐτοὺς τὴν μάχαιραν ἔως τοῦ ἔξαναλῶσαι αὐτοὺς ἐν αὐτῇ

16 τάδε λέγει κύριος καλέσατε τὰς θρηνούσας καὶ ἐλθέτωσαν καὶ πρὸς τὰς σοφὰς ἀποστείλατε καὶ φθεγξάσθωσαν

17 καὶ λαβέτωσαν ἐφ' ὑμᾶς θρῆνον καὶ καταγαγέτωσαν οἱ ὁφθαλμοὶ ὑμῶν δάκρυα καὶ τὰ βλέφαρα ὑμῶν ὅείτω ὕδωρ

18 ὅτι φωνὴ οἴκτου ἡκούσθη ἐν σιων πᾶς ἐταλαιπωρήσαμεν κατησχύνθημεν σφόδρα ὅτι ἐγκατελίπομεν τὴν γῆν καὶ ἀπερρίψαμεν τὰ σκηνώματα ὑμῶν

19 ἀκούσατε δή γυναικες λόγον θεοῦ καὶ δεξάσθω τὰ ὅτα ὑμῶν λόγους στόματος αὐτοῦ καὶ διδάξατε τὰς θυγατέρας ὑμῶν οἴκτον καὶ γυνὴ τὴν πλησίον αὐτῆς θρῆνον

20 ὅτι ἀνέβη θάνατος διὰ τῶν θυρίδων ὑμῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν γῆν ὑμῶν τοῦ ἐκτρῖψαι νήπια ἔξωθεν καὶ νεανίσκους ἀπὸ τῶν πλατειῶν

21 καὶ ἔσονται οἱ νεκροὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς παράδειγμα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου τῆς γῆς ὑμῶν καὶ ὡς χόρτος ὅπισω θερίζοντος καὶ οὐκ ἔσται ὁ συνάγων

22 τάδε λέγει κύριος μὴ καυχάσθω ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ καὶ μὴ καυχάσθω ὁ ἴσχυρὸς ἐν τῇ ἴσχυί αὐτοῦ καὶ μὴ καυχάσθω ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ

23 ἀλλ' ἦ ἐν τούτῳ καυχάσθω ὁ καυχώμενος συνίειν καὶ γινώσκειν ὅτι ἐγώ εἰμι κύριος ποιῶν ἔλεος καὶ κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς ὅτι ἐν τούτοις τὸ θέλημά μου λέγει κύριος

24 ἵδον ἡμέραι ἔρχονται λέγει κύριος καὶ ἐπισκέψομαι ἐπὶ πάντας περιτετμημένους ἀκροβυστίας αὐτῶν

25 ἐπ' αἴγυπτον καὶ ἐπὶ τὴν ιουδαίαν καὶ ἐπὶ εδωμὶ καὶ ἐπὶ υἱὸνσ αμμιων καὶ ἐπὶ υἱὸνσ μωαβ καὶ ἐπὶ πάντα περικειρόμενον τὰ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἀπερίτμητα σαρκί καὶ πᾶς οἶκος ισραηλ ἀπερίτμητοι καρδίας αὐτῶν